

РЕШЕНИЕ

№ 6255

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8200** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Х. А., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Турция, против решение №11682/28.07.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението се оспорва като незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения. С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение и върне преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

Пред съда жалбоподателят лично чрез преводач и адв. М., поддържа жалбата си. Допуснатото от съда доказателствено искане- за превод на съдебно решение от турски съд, въз основа на което е осъден, беше оттеглено. В ход по същество и жалбоподателят и адв. М. поддържат основателност на жалбата и искат от съда да я уважи. Претендира се, че не са изследвани достатъчно добре причините, поради които жалбоподателят е поискал статут в България - споделеното в интервюто, че той всъщност бяга и търси закрила от опасност за неговия живот и на мъжката част от неговото семейство, поради което и заявил, че синът му е потърсил убежище във Франция. Такава опасност съществувала, а органът не се е занимал задълбочено с този въпрос, съществувала заплаха, която произтичала от недържавни субекти, а от частни лица, която не можела да бъде овладяна от задължените държавни институции в Турция. Корените са в местно обичайно право, с което властите вероятно не можели и

не биха могли да се справят, този въпрос не бил изследван достатъчно добре. Претендира, че жалбоподателят не бил избягал от наказателно преследване, за него тази опасност съществувала и в мястото на изтърпяване на наказанието, което всъщност е причината за бягството. Последното заяви и жалбоподателят в ход по същество.

Ответникът- председателят на Държавната агенция за бежанците, представляван от юрк. Г., оспори жалбата изцяло, в ход по същество претендира нейната неоснователност. Поддържа, че единствената причина жалбоподателят да напусне Република Турция е бягството и нежеланието му да излежи докрай присъдата си за убийство. Видно било от думите на чужденеца, че той е извършил престъпления от общ характер и като лице, бягащо от наказателна отговорност, не следва да му се предостави статут на бежанец по чл.12, ал.1, т.3 ЗУБ и хуманитарен статут по чл.12, ал.2, т.3 ЗУБ - тъй като е извършил престъпления извън територията на Република България., за което българският закон предвижда наказание лишаване от свобода, извършени са в държавата му по произход, целта е да се избегне наказателно преследване.

Пред съда са приети доказателствата по административната преписка и допълнително актуална справка за ситуацията в Република Турция, изготвена от Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, неоспорена от страна на жалбоподателя.

Административен съд С.-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, ведно с доводите и възраженията на страните и извърши дължимата службна проверка на оспореното решение на основание чл.168 вр. чл.146 АПК, съдът приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е от дата 22.08.2023 г., а оспореното решение е връчено на дата 10.08.2023 г., с оглед на което жалбата е подадена в срок и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения :

Оспореното решение е постановено по жалба с вх. № РД09-3565/26.09.2022г. на РПЦ С., подадена от И. Х. А., лице от мъжки пол, който е декларирал пред органите на ДАБ следните лични данни: [дата на раждане] в Турция, гражданин на Турция.

С оспореното по делото решение на основание изложените от молителя данни, за извършено тежко престъпление от неполитически характер - на основание чл.12, ал.1, т.3 ЗУБ е прието, че статут на бежанец не следва да му се предостави. Отделно от това органът е приел, че не се установяват основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне на такъв статут. На основание така установената фактическа обстановка органът е приел, че не са налице и основания по чл. 9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на основание бежанската му история. Прието е за неподкрепено с доказателства твърдението му, за заплахата от посегателство срещу него от недържавни субекти, на които държавата или други субекти, не могат да се противопоставят. Идентично е приетото, че не са налице и основанията за предоставяне на хуманитарен статут на основание извършеното престъпление, съгласно чл.12, ал.2, т.3 ЗУБ.

На основание изявленията на жалбоподателя на проведеното с него интервю чрез

преводач е прието, че същият на 24.12.2021г. е напуснал Турция нелегално за Република България, укривал се два месеца в П., но накрая бил задържан за незаконно пресичане на границата и осъден. Имал договорка с трафикант да го заведе в Германия, но трафикантът го измамил и се наложило да остане в България и да подаде молба за международна закрила. За причините, поради които е напуснал страната си е заявил, че в Турция е осъден на 24 г. затвор за участие в убийство на турски гражданин, посочил е конкретни данни за ситуацията, обусловила осъждането му, на негои била дадена най-дългата присъда от 24 години като вероятен извършител на убийството ведно с други две лица. Заявил е също, че в затвора роднини на убития убеждавали други затворници да го нападнат и при едно такова нападение той бил ранен. Синът му също бил заплашван, при което той го изпратил във Франция. По време на излежаване на присъдата той успял да избяга от затвора и съответно от страната. Също е заявил, че имал и други присъди - за трафик на наркотици, през 2001 г. бил осъден на 10г. , но след като излежал 4 години бил освободен.

Горните данни се потвърдиха пред съда, в това число за присъдите на жалбоподателя - за присъда от 2001г. за убийство, която представи пред съда на турски език. . По твърденията на жалбоподателя пред съда, че е сменял три пъти адреса си в Турция заяви, че в периода 2009-2016г. бил извън затвора, и тогава сменял адреса си. От 2016.- 2021г. било делото за наркотици, а делото за съучастие в убийство било по-предишно. Никой не знаел, че е избягал от Турция, само съпругата му, която била там, но женската част от неговото семейство нямало заплахи.

Пред съда жалбоподателят заяви, че Франция е предоставила международна закрила на сина му, без да посочи имената му, както и, че в решението на турския съд, с което е осъден за убийството, се съдържаха данни за заплахи срещу него. В съдебно заседание чрез преводача бяха преведени части от диспозитива на съдебното решение на турския съд. Съдът отложи делото като предостави възможност да бъдат представени доказателства за твърденията му, но в последното съдебно заседание изрично беше заявено, че няма да представи доказателства. Заяви също, че не се е оплакал за заплахата срещу него, в това число бил порязан със стъкло, тъй като условията в затвора не били добри.

Съдът приема, че изявленията на жалбоподателя относно бежанската му история са вътрешно противоречиви и неподкрепени с доказателства, въпреки предоставените възможности, поради това не следва да бъдат кредитирани с доверие. Жалбоподателят е заявил, че е кюрд, но не е имала проблеми поради етническата си принадлежност , нито проблеми заради религиозната си принадлежност - мюсюлманин - ханефи. Бил женен, съпругата му се намирала в Турция, имали 7 деца, нямал документи за самоличност, документите му се намирали в затвора - лична карта и шофьорска книжка. На личното интервю е заявил, че първоначално е бил осъден за 24 години, първите 12 г. бил в строг затвор, а след това в затвор от отворен тип (имало двор и градина и можело да се разхожда), и от него успял да избяга. Изложил е причини, поради които бил осъден, неа него дали най-голямата присъда, поради което роднини на убития накарвали други затворници да го нападнат и бил ранен, също заплашили сина му и той го изпратил във Франция. Затворът бил в Д., на въпроса дали има документи, че е бил съден е заявил, че в момента няма, но неговият адвокат щял да му ги изпрати. Пред съда всъщност беше представено решение на турски език, което съдържаше имената на жалбоподателя на латиница, а чрез преводача се установи, че съдържа диспозитив за осъждането на жалбоподателя на 20 г. затвор. Интервюто е

проведено на 23.11.2022г., на което е заявил, че "миналата година на 24.12.2022г". е преминал нелегално границата на Република България. Очевидно става въпрос за 2021г.

а на въпроса защо толкова късно е подал молбата за закрила е отговорил, че е престоявал в П., бил задържан и съден за нелегално преминаване на българската граница, излежал присъдата, въпреки заявеното, че ще подаде молба за закрила. Трафикантът му бил от П. и обещал да го заведе в Германия, поради което не подал веднага молба за закрила. Жалбоподателят е изложил данни за семейството си в Турция- имал 7 деца, общо 9 братя и сестри и майка, не е членувал в партии и въоръжени групировки или паравоенни формирования. Освен задържането му за убийството, имал и друго задържане - през 2001г. имал наказание за трафик на наркотици, тогава го осъдили на 10 години затвор, но лежал само 4 години, в затвора имал проблеми затова, че са откривани забранени предмети у него и са откривани дела срещу него. Имал и дело, започнало през 2011г. за трафик на наркотици, което все още се водело във Върховния съд. Заявил е също, че нямал намерение да остане в България, целта му била да замине при сина си във Франция, но трафикантът го измамил и се наложило да остане в България, смятал да продължи живота си тук.

При регистрацията по молбата за закрила - л. 60 от делото, извършена на дата 23.09.2022г. жалбоподателят е заявил, че има 7 деца, които са в Турция - ,5 сестри и 4 братя, които също са в Турция.

Видно е, че след като към датата на регистрацията - 23.09.2022г., жалбоподателят е заявил и впоследствие на личното интервю, л. 36 от делото, е потвърдил всичко заявено при регистрацията му, то остава неясно и в противоречие със заявеното местонахождение за децата му, че е изпратил сина си - също без да го конкретизира поне с имена, във Франция поради заплахата от недържавен субект. Същото твърдение, поддържано и пред съда, въпреки предоставената възможност за доказателства за предоставената му международна закрила от Франция, също не беше доказано.

Също са противоречиви и данните за висящите дела и осъжданията на жалбоподателя, не се представиха такива за заплахи за живота му от недържавен субект - роднините на убитото лице. Видно е от изявленията на жалбоподателя, че същият не се е обръщал към властите на Република Турция за защита срещу заплахи за посегателство спрямо него или член на семейството му по повод осъждането му за убийството на турски гражданин.

От справката за актуалната ситуация в страната по произход, представена пред съда, няма различни данни от възприетите в оспореното решение. Пред съда също искането за предоставяне на международна закрила не се обосновава с общата ситуация в Република Турция, доколкото жалбоподателят не е член на политическа партия или организация, на паравоенна групировка, не е преследван заради етническата си принадлежност - кюрд, нито е имал проблеми с властта заради изповядваната от него религия. Изрично е заявил, че е бил осъждан и съответно е изтърпявал наказания лишаване от свобода за тежки престъпления и по българския наказателен закон- убийство и трафик на наркотици .

Предвид така обсъденото за бежанската история на жалбоподателя и доколкото и пред съда не се доказаха каквито и да са данни, свързани с твърденията на жалбоподателя че е бил заплашван лично и мъжката част от неговото семейство от роднините на убития, то доводът на адв. М., че този въпрос не е обсъден в пълнота

като основание за отмяна, са необосновани. Няма относим факт, който да бъде обсъден от органа, само твърдението че има заплахи, не е достатъчно, а следва да бъде потвърдено. Противоречиво е твърдението, че е изпратил поради тази заплаха сина си във Франция, не посочи имената му, а същевременно е заявил, че всичките му деца се намирили в Турция. Също неподкрепено остана твърдението му пред съда, че негов син, също без да конкретизира имена, получил международна закрила във Франция.

Правилно е приетото в оспореното решение че не е налице основание за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя на нито едно от основанията по чл.8 или чл.9 от ЗУБ, а напротив, са приложими изключващите клаузи по чл. 12 , ал.1, т.2 и ал.2 т.2 ЗУБ. Така според чл.12, ал.1, т.2 ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република България. Пред съда безспорно се доказва посоченото обстоятелство - осъждане за убийство, видно от представеното решение на турски съд, което преводачът устно преведе в съдебно заседание, но жалбоподателят не представи в превод, очевидно тъй като не е в негов интерес. Посочените обстоятелства са относими и към прилагането на изключващата клауза от предоставяне на хуманитарен статут по чл.12, ал.2, т.2 ЗУБ, съгласно която разпоредба хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. В случая не само се предполага, но е доказано ефективното осъждане на жалбоподателя за тежко престъпление, дори по неговите дули за ефективното изтърпяване на наказанието. Органът се е позовал на чл.12, ал.2, т.3 ЗУБ: който е извършил извън територията на Република България престъпление, за което българският закон предвижда наказание лишаване от свобода, и е напуснал държавата си по произход единствено с цел да избегне наказателното преследване, освен ако това преследване застрашава живота му или е нечовешко или унижително. В случая чужденецът е осъден за убийство, спрямо него не е осъществено наказателно преследване, което е застрашило живота му, нито има данни да е нечовешко или унижително. Жалбоподателят е избягал от затвора по време на ефективното изтърпяване на наложеното му наказание "лишаване от свобода" за престъпление "убийство" в държавата му по произход. Всички тези обстоятелства го изключват като лице, на което е допустимо да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут.

Доколкото на основание чл.46, пар.3 от Директива 2013/32 съдът е задължен да разгледа по същество въпроса дали на жалбоподателя следва да се предостави международна закрила, то е без значение допуснатата фактическа грешка при посочването на т.3, вместо т. 2 на чл.12, ал.1 ЗУБ в оспореното решение, като на стр.2 решението текстът на чл.12, ал.1, т.2 ЗУБ е възпроизведен точно.

Освен изложеното следва да се вземе и предвид, че турският гражданин е целял да използва страната като отправна точка за нелегална миграция в друга европейска страна, не е имал намерение да подава молба за международна закрила. Такава молба е подал едва след задържането му от полицейските власти като незаконен мигрант и за да остане в страната и така да осуети връщането му в държавата му по произход.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.75 ЗУБ- председателят на Държавната агенция за бежанците, същото е издадено в предвидената писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, в производството по издаването му не са допуснати процесуални нарушения. В рамките на последното,

както и пред съда на жалбоподателя са предоставени всички възможности да защити правата си - като представи разумни обяснения и доказателства за твърденията си, което не беше направено. На жалбоподателя са зададени редица уточняващи въпроси по време на интервюто, на които той е отговорил, обсъдени по-горе, всички относими към факти и обстоятелства, от значение за предоставянето на международна закрила. По тези съображения, не са допуснати нарушения на процесуалните правила и на правата на жалбоподателя.

По горните съображения съдът формира извод, че оспореното решение не страда от пороци по чл.146 АПК, същото е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на предвидената процедура, същото е постановено и в съответствие с материалния закон и целта на закона. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Х. А., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Турция, против решение №11682/28.07.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: